

A Győri Ítéltábla a Szabó Balázs Gábor Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Hetyésy Ügyvédi Iroda által képviselt I.rendű, II.rendű, III.rendű és IV.rendű alperesek ellen általános szerződési feltételek érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Győri Törvényszék 2017. október 25. napján kelt G.120.771/2016/18. számú ítélete ellen a felperes által 20. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. alperesnek 12.700,- (tizenkétezer-hétszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az I.r. alperes, mint hitelnyújtó, a felperes és a II.r. alperes, mint hitelfelvevő és zálogkötelezett, valamint a IV.r. alperes jogelődje, mint készfizető kezes, zálogkötelezett és özvegyi jog jogosult hitel-, zálog- és készfizető kezesi szerződést kötöttek 2008. május 22. napján.

A szerződés 1.1. pontja szerint „a bank jelen hitelszerződésben meghatározott célra és feltételekkel kötelezettséget vállal arra, hogy a hitelfelvevő részére 68.800 CHF (...) összegű devizahitelt tart rendelkezésre, és - a rendelkezésre tartási időszak lejártáig - jelen szerződésben meghatározott feltételek teljesülése esetén forintban legfeljebb 9.750.000,- Ft (...) összegű kölcsönt folyósít.”.

A 4.2. pont szerint „a kezelési költség kamatperiódusonként változó, amelynek mértéke a bank mindenkor kondíciós listájában kerül közzétételre. A kezelési költség mértéke a szerződéskötés időpontjában évi 2,70%.”.

A 6.1. pont rögzíti, hogy „a hitelfelvevő 2008. július hó 27. napjáig csak kamatot és kezelési költséget fizet (türelmi időszak) a tőke törlesztésére legkorábban a türelmi időszakot követő első elszámolási naptól kerülhet sor.

A türelmi időszak alatt a kamat és a kezelési költség megfizetése havonta, a jelen szerződésben meghatározott elszámolási napokon - legkorábban a kamatfizetés kezdő napján - esedékes.

A fizetendő kamat és a kezelési költség összegét a bank az esedékességet megelőző 8 napon belül közli a hitelfelvevővel.”.

A 6.2. pont alapján „a 6.1. pontban megjelölt időpontot követően, a kölcsön törlesztése a kamat és a kezelési költség megfizetése havonta, az elszámolási napokon, kamatperiódusonként egyenlő összegű törlesztő részletekben esedékes.

A teljes hitelösszeg igénybe vételét feltételezve a szerződéskötéskor hatályos kondíciós lista feltételeivel az induló törlesztő részlet összege 484 CHF (...).

Feltételezve, hogy az első törlesztő részlet megfizetése a jelen szerződés 6.1. pontjában meghatározott időpontot követő első elszámolási napon kerül sor, a törlesztő részletek száma 237 db.

A törlesztő részletek esedékességéről és összegéről a bank az esedékességet megelőző 8 napon belül értesíti a hitelfelvevőt."

A 7.5. pontban a felek abban állapodtak meg, „hogy a bank a zálogból való kielégítési jogának megnyíltától számított 18 hónap alatt a kielégítési jogát akként is gyakorolhatja, hogy a zálogtárgyat maga értékesíti, illetve az értékesítésére árverés szervezésével üzletszerűen vagy hivatalból foglalkozó személynek a zálogtárgy értékesítésére megbízást ad. Az eladási ár nem lehet alacsonyabb, mint a zálogtárgynak az 54/1997. (VIII. 1.) FM, illetve a 25/1997. (VIII. 1.) PM. rendeletek alapján, az előírt képesítéssel rendelkező szakértő által megállapított, az értékesítési eljárást megelőző 90 napnál nem régebbi hitelbiztosítéki értéke. A zálogkötelezett kötelezi magát, hogy amennyiben a bank ezekkel a jogokkal élni kíván, a banki írásbeli felszólítására a felszólításban megjelölt zálogtárgyat, a felszólításban megjelölt helyen és időben, az abban megjelölt személynek az értékesítés végett kiürített állapotban adja birtokba.

Mindegyik esetben a zálogtárgy értékesítéséről, annak módjáról, helyéről és idejéről a zálogkötelezettet a bank előzetesen értesíteni köteles."

A 9.4. pont szerint „a hitelfelvevő a zálogkötelezett és a kezes kijelenti, hogy a bank üzletszabályzatainak tartalmát megismerte, az abban írtakat - különös tekintettel a bankszámlák vezetéséről, a betétgyűjtésről és a kapcsolódó szolgáltatásokról szóló üzletszabályzat VII. fejezet 29. pontjában (alkalmazandó jog és a jogviták eldöntése), valamint a hitelműveletek végzéséről szóló üzletszabályzat 5.; 6.3.; 6.4.; 7.; 8.4.; 8.5.; 9.7. pontjában felsoroltakra - kifejezetten elfogadja. A felek kijelentik továbbá, hogy jelen szerződés aláírását megelőzően megismerték a lakossági kölcsönszerződések egyes feltételeit tartalmazó tájékoztatót, amely a kondíciós lista részét képezi. Szerződő felek megállapodnak abban, hogy a jelen szerződés fennállása alatt hatályos üzletszabályzat rendelkezései minden külön jogcselekmény nélkül kötelezőek a szerződő felekre.

Az üzletszabályzat 5.2.1. pontja rögzíti, hogy az ügyfél a hitelszerződés alapján lehívott kölcsön folyósításának és törlesztésének időpontja, valamint az ügyfél által fennálló tartozása tekintetében a bank e célra szolgáló nyilvántartásait és nyilatkozatait irányadónak és hitelesnek fogadja el.

A hitelfelvevők a kölcsöntartozást 2011-ben kiegyenlítették.

A Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. tv.-ben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. Tv. (DH2 tv.) szerinti elszámolási kötelezettségének az I. rendű alperes eleget tett. Megállapította, hogy a tisztességtelenül felszámított összeg 341.725,03 Ft volt, amelyet átutalt a felperes számlájára.

Az elszámolás felülvizsgálatnak minősül.

A felperes módosított keresetében a „kölcönszerződés” 1.1., 4.2, 9.4. pontjai, a 6.2. pont utolsó bekezdése, a „zálogszerződés” 7.5. pontja, valamint a hitelműveletek végzéséről szóló üzletszabályzat 5.2.1. pontja érvénytelenségének a megállapítását kérte a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (rPtk.) 4. § (1) bekezdése, 209/A § (2) bekezdése, a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról 1996. évi CXII. Törvény (rHpt.) 203. § (6) bekezdése és a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet (Korm. r.) 1. § (1) bekezdésének a) , b) és j) pontjai alapján.

Arra hivatkozott, hogy a szerződés a szimmetria elvébe ütközik, mert nem tartalmazza a kölcsön tárgyát, tekintettel arra, hogy a ténylegesen folyósítandó forintösszeget nem határozta meg, csupán annak maximális mértékét (1.1. pont).

A kezelési költség (4.2. pont) kapcsán azt sérelmezte, hogy az I.r. alperes nem nyújtott ellenszolgáltatást e költség fejében.

A 6.2. pont utolsó bekezdése megítélése szerint egyoldalú hatalmassággal ruházza fel az I.r. alperest, mert tartalmazza azokat az okokat, amelyek bekövetkezte esetén értesíti az ügyfelet a bank, és nem rögzíti az értesítés időpontját sem.

Az üzletszabályzat megismerésére vonatkozó feltétel (9.4. pont) véleménye szerint megfordítja a bizonyítási terhet a fogyasztó terhére. Ugyanezen okból támadta az üzletszabályzat 5.2.1. pontját is.

A 7.5. pont szövegét nem idézte és annak kapcsán nem terjesztett elő indokolást.

Hivatkozott még az árfolyamkockázatról szóló I.r. alperesi tájékoztatás elégtelenségére is.

A szerződés részleges érvénytelenségének bíróság általi megállapítása esetére - bírói felhívás ellenére - nem terjesztett elő az elszámolásra kiterjedő határozott kereseti kérelmet, arra hivatkozva, hogy az általa támadott feltételek alapján nem történt vagyonmozgás.

Az I.r. alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a felperes iroda megvásárlására fordította a kölcsön összegét, és oda bejegyezték a felperes által tulajdonolt kft. székhelyét, ezért a felperes nem fogyasztó. Megítélése szerint a szerződés 1.1. és 4.2. pontjai nem minősülnek általános szerződési feltételnek, mert azok a felek egyedi megállapodását rögzítik, ezért tisztességtelenségük megállapítása kizárt. A szerződés 6.2. pontja kapcsán arra utalt, hogy az a bank vállalását tartalmazza, és a hitelfelvevők érdekét szolgálja. A 9.4. ponttal kapcsolatban állította, hogy valamennyi bankfiókjában kifüggesztéssel biztosítja az üzletszabályzatok megismerhetőségét és a honlapján letölthető formában is közzéteszi azokat.

Vitatta, hogy az üzletszabályzat 5.2.1. pontja megfordítaná a bizonyítási terhet. Előadta, hogy az adós nincs elzárva attól, hogy a banki nyilvántartásban szereplő adatokat vitassa.

A 7.5. kapcsán nem terjesztett elő ellenkérelmet, utalva arra, hogy e körben a kereset nem tartalmaz érvelést.

A kockázatteltérő nyilatkozat a véleménye szerint megfelel a jogszabályi követelményeknek, ezért nem tisztességtelen.

A II. és IV. rendű alperesek nem terjesztettek elő érdemi ellenkérelmet.

Az elsőfokú bíróság a G.20.771/2016/18. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I.r. alperesnek 15 napon belül 62.500,- Ft perköltséget.

Az I.r. alperes védekezésére figyelemmel elsődlegesen a felperes fogyasztói minőségét vizsgálta, és megállapította, hogy az I.r. alperes a felperest maga is fogyasztónak tekintette, mert a DH2 tv.

szerinti elszámolási kötelezettségét teljesítette. Így az ezzel ellentétes I. r. alperesi érvelést összeegyeztethetetlennek minősítette a jóhiszemű joggyakorlás követelményével, és a szerződést, mint fogyasztói szerződést vizsgálta.

Idézte a DH2 tv. 37.§ (1) és (3) bekezdésében foglaltakat, és rámutatott arra, hogy a szerződés 1.1. és 4.2. pontja alapján, illetőleg a kockázatfeltáró nyilatkozattal érintett körben történt teljesítés, hiszen a megállapodás 6.1. és 6.2. pontjaiból következően a tőkemortatórium ideje alatt, és azt követően is a kamat és a kezelési költség megfizetése havonta esedékes, továbbá az I.r. alperesi elszámolásból kitűnően a hitelfelvevők évről évre rendszeresen teljesítették is befizetési kötelezettségüket, sőt a kölcsönt 2011-ben maradéktalanul visszafizették. Ebből következően a felperesnek a fenti két szerződési feltétel, valamint a kockázatfeltáró nyilatkozat érvénytelensége kapcsán a DH2 tv. 37.§ (1) bekezdése alapján az összepszerűsége is kiterjedő, és az érvénytelenség jogkövetkezményeire vonatkozó határozott kereseti kérelmet kellett volna előterjesztenie. Mivel ezt a bíróság felhívása ellenére nem tette meg, a DH2 tv. 37.§ (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság úgy tekintette, hogy e kikötések tekintetében a felperes a keresetét nem tartja fenn. Ezért kizárólag a többi hivatkozás tekintetében vizsgálta érdemben a keresetet.

Kiemelte, hogy a szerződés 6.2. pontjának utolsó bekezdése nem tekinthető feltételnek, mert nem rendez szerződéses jogot vagy kötelezettséget, ezért nem minősülhet tisztességtelennek.

A 9.4. ponttal kapcsolatban rámutatott arra, hogy a felperes nem állította, hogy az üzletszabályzat megismerése ne lett volna számára lehetséges. Megítélése szerint a kikötés nem változtatja meg a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára, mindössze azt eredményezi, hogy az I.r. alperes által bizonyított ténnyel szemben a felperes ellenbizonyítással élhet.

A 7.5. pont kapcsán - mivel a felperes a jogi álláspontját e pontra vonatkozóan nem fejtette ki - csak arra utalt, hogy annak szerződés 7.5. pontjának a szövegezése megfelel a rPtk. 257.§ (1) és (3) bekezdésében foglaltaknak, ezért az rPtk. szerződéskötés időpontjában hatályos 209.§ (5) bekezdése értelmében nem minősülhet tisztességtelennek.

Az üzletszabályzat 5.2.1. pontjával kapcsolatban az elsőfokú bíróság a Kúria és a Győri Ítélőtábla eseti döntéseit idézve rámutatott arra, hogy a támadott kikötés nem biztosít több jogosultságot a pénzügyi intézménynek, és nem ró többterhet a fogyasztóra annál, mint ami az okirati bizonyításra irányuló, illetve a bizonyítási terhet és kötelezettséget meghatározó eljárásjogi rendelkezésekből egyébként is fakad.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelmének történő helytadást, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Állította, hogy az elsőfokú ítélet indokolása nem felel meg a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (rPp.) 221.§ (3) bekezdésében foglaltaknak, mert formális, az érvénytelenséget illetően csupán egymondatos, és nem tartalmazza az érvénytelenségre vonatkozó állításainak tételes cáfolatát jogszabályi hivatkozással is alátámasztottan. Megítélése szerint az ítélet hiányos volta miatt az ítélet felülbírálatra alkalmatlan.

Megismételte és fenntartotta a kereseti kérelme indokait az összes támadott szerződéses kikötéssel kapcsolatban.

Az alperesek nem terjesztettek elő fellebbezési ellenkérelmet.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítéletábra az elsőfokú ítéletet az rPp. 256./A.§ (1) bekezdésének f./ pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta felül, és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges és elégséges körben feltárta, azt helyesen állapította meg, és az érdemi döntése annak indokaira is kiterjedően helytálló. A fellebbezésben foglaltak sem az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, sem pedig annak megváltoztatására nem adnak alapot.

Az rPp. 221.§ (1) bekezdése szerint az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást, az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amiket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül pedig utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tény nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában megállapította a tényállást, és az rPtk., valamint a Korm. rendelet rendelkezéseit idézve megfelelő részletességgel kifejtette a jogi álláspontját a felperes által hivatkozott érvénytelenségi okokkal kapcsolatban. Ezért nem sértette meg az rPp. 221.§-át, így az ítélete érdemben felülbírálható.

A DH2 tv. 37.§ (3) bekezdése szerint, ha a fél a bíróság erre irányuló hiánypótlási felhívásának kézbesítésétől számított 30 napon belül nem kéri az érvénytelen szerződés érvénytelensége vagy részleges érvénytelensége jogkövetkezményének a levonását, továbbá nem jelöli meg, hogy milyen jogkövetkezmény alkalmazását kéri, akkor - ha egyéb kereseti kérelmet is előterjesztett - úgy kell tekinteni, hogy a megállapítás iránti kereseti kérelmét nem tartja fenn.

Az elsőfokú bíróság helytállóan utalt arra, hogy ha a kereset fizetési kötelezettséget érintő szerződéses kikötést támad, akkor a DH2 tv. 37.§ (1) bekezdése alapján a felperesnek meg kell jelölnie, hogy az érvénytelenség esetére milyen jogkövetkezmény alkalmazását kéri, és a felek közötti elszámolásra kiterjedő, összecsúszva is meghatározott kérelmet kell előterjesztenie.

Ilyen kikötéseket érintőek voltak a szerződés 1.1. és 4.2. pontjait, valamint a kockázatfeltárási nyilatkozatot támadó kereseti kérelmek.

Mivel a felperes e kikötések kapcsán felhívás ellenére nem terjesztett elő a DH2 tv. 37.§ (1) bekezdése szerinti kereseti kérelmet, ezért az elsőfokú bíróság a DH2 tv. 37.§ (3) bekezdése alapján helytállóan tekintette úgy, hogy e kikötések tekintetében a felperes a keresetét nem tartja fenn és nem sértett jogszabályt, amikor csak a szerződés 6.2., 7.5, 9.4. kikötéseit és az üzletszabályzat 5.2.1. pontját vizsgálta érdemben.

A felperes a kölcsönszerződés 6.2. pontjának azon rendelkezését támadta, amely szerint a törlesztő részletek összegéről a bank az esedékességet megelőző 8 napon belül értesíti a hitelfeltevőt. Véleménye szerint ez kizárólag a bankot jogosítja fel a szerződéses feltétel értelmezésére, és egyoldalú önkényes hatalmassággal ruházza fel, mert nem tárja fel azon okokat, hogy mi alapján és mikor értesíti az ügyfelet a bank.

Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy ez a rendelkezés nem tekinthető feltételnek, mert nem rendez szerződéses jogot vagy kötelezettséget, csupán a pénzügyi intézet értesítési kötelezettségét rögzíti a törlesztő részletek esedékességéről és összegéről. Nem tisztességtelen az a szerződéses rendelkezés, amely a szerződés egyéb, nem támadott pontjai alapján kötelezi a bankot az értesítés ügyfél részére történő megküldésére.

A perben rendelkezésre álló adatok szerint a felek 2008. május 22. napján „hitel-, zálog- és készfizető kezesi szerződés” elnevezésű szerződést kötöttek. Ezt a szerződést a felperes

„kölcönszerződés”-ként nevesítette a beadványaiban. Keresetével a „zálogszerződés” 7.5. pontját is támadta, de a kikötés szövegét nem idézte, és a 7.5. ponttal kapcsolatban sem a keresetében, sem a fellebbezésében nem fejtette ki a jogi álláspontját és nem adta az indokát annak, hogy miért tekinti a kikötést tisztességtelennek. Az elsőfokú bíróság a 2008. május 22. napján megkötött hitel-, zálog- és készfizető kezesi szerződés 7.5. pontját érintőnek tekintette a keresetet és így bírálta el. Mivel egyéb (zálog) szerződésre utaló peradat nem áll rendelkezésre, az ítéletábra is a hitel-, zálog- és készfizető kezesi szerződés 7.5. pontját támadónak tekintette a felperes keresetét és a fellebbezését. E ponttal kapcsolatosan az ítéletábra teljes körűen osztja az elsőfokú ítélet indokait, és csak utal arra, hogy a kikötés szövege megfelel az r.Ptk. 257.§-ában foglaltaknak, ezért az rPtk. 209.§ (5) bekezdése alapján nem minősülhet tisztességtelennek.

A szerződés 9.4. pontja a felperes megítélése szerint korlátlanul biztosítja az I. r. alperes részére a szerződés megváltoztatásának jogát és sérti a Korm. r. 1.§ (1) bekezdésének j./ pontját. Az üzletszabályzat 5.2.1. pontját pedig a Korm. r. 1.§ (1) bekezdésének b./ és j./ pontjába ütközőnek tartotta.

A Korm. r. 1.§ (1) bekezdésének b./ pontja szerint a fogyasztói szerződésben tisztességtelennek minősül különösen az a szerződési feltétel, amely kizárólagosan a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel annak megállapítására, hogy a teljesítése szerződésszerű-e. Ez a pont az olyan tartalmú szerződési kikötést minősíti tisztességtelennek, amely a fogyasztóval szerződő fél (a perbeli esetben az I.r. alperes) részére a saját teljesítése szerződésszerűségének megítélésére megállapítására biztosít kizárólagos jogosultságot. A rendelkezés tehát nem a felek azon jogát kívánja korlátozni, hogy a velük szerződő fél teljesítésének szerződésszerűségét megítéljék. Az a hivatkozás, hogy a kifogásolt rendelkezés szerint az I.r. alperes dönt a felperes szerződésszerű teljesítéséről, a kifejtettek értelmében nem alkalmas a fenti jogszabályi előírásban foglalt semmisségi ok megalapozására.

A Korm. r. 1.§ (1) bekezdésének j./ pontja szerint a fogyasztói szerződésben tisztességtelennek minősül különösen az a szerződési feltétel, amely a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg.

A szerződés 9.4. pontja rögzíti, hogy a felperes, valamint a II.r. alperes és a IV. r. alperes jogelődje a bank üzletszabályzatainak a tartalmát megismerte, és az üzletszabályzatban foglaltakat elfogadja. Megismerték továbbá a kondíciós lista részét képező, a kölcsönszerződések egyes feltételeit tartalmazó tájékoztatót.

Az r.Ptk.205/B.§ (1) bekezdése szerint az általános szerződési feltétel csak akkor válik a szerződés részévé, ha alkalmazója lehetővé tette, hogy a másik fél annak tartalmát megismerje, és ha azt a másik fél kifejezetten vagy ráutaló magatartással elfogadta.

A szerződés 9.4. pontja az r.Ptk.205/B.§ (1) bekezdése alapján az általános szerződési feltételek I. r. alperessel szerződő felek általi megismerését igazolja teljes bizonyító erejű magánokiratba foglaltan.

Amennyiben a fogyasztó arra hivatkozik, hogy a teljes bizonyító erejű magánokiratban foglaltakkal szemben az I.r. alperes nem tette lehetővé a szabályzatok megismerését, úgy bizonyíthatja azt, hogy ezek nem váltak a szerződés részévé. Ez azonban nem a kikötés érvényességét érintő kérdés, és erre vonatkozóan a felperes a perben nem terjesztett elő keresetet.

Ezért ez a kikötés az rPp. 196. §-ában és a Pp. 325. § (3) bekezdésében rögzített bizonyítási szabályt nem változtatja meg, azt nem teszi a fogyasztó hátrányára terhesebbé.

Az r.Hpt.206.§ (1) és (2) bekezdése szerint folyamatos szerződések esetében a pénzügyi intézmény köteles az ügyfél részére évente legalább egy alkalommal, valamint a szerződés lejártakor egyértelmű, közérthető és teljes körű írásbeli kimutatást (kivonatot) küldeni. A számláról megküldött kimutatást - az üzletszabályzat vagy szerződés eltérő rendelkezése hiányában - elfogadottnak kell tekinteni, ha az ellen az ügyfél a kézbesítéstől számított 60 napon belül írásban nem emel kifogást. Ez nem érinti a követelés érvényesíthetőségét.

A követelésnek tehát az I.r. alperes általi peres eljárás útján való érvényesítése esetén is a pénzügyi intézményt terheli annak a bizonyítása, hogy a szerződés milyen tartalommal jött létre. A pénzügyi intézmény erre vonatkozó tényállításai azonban nyilvánvalóan a saját és a fentiek szerint a legalább évenként a fogyasztó számára is közölt nyilvántartásán alapulnak. Amennyiben az adós ezek után azt állítja, hogy a pénzügyi intézmény elszámolása nem felel meg a szerződésben foglaltaknak vagy hibás a számítása, illetve azt állítja, hogy a banki nyilvántartásban szereplő adatokkal szemben a részéről nagyobb összegű teljesítésre került sor, úgy ezen állításait a bizonyítás általános szabályainak megfelelően már neki kell bizonyítania.

Ebből következően nem állapítható meg, hogy az üzletszabályzat 5.2.1. pontja a bizonyítási terhet a fogyasztó számára hátrányosan változtatná meg.

A sérelmezett feltétel csupán arról rendelkezik, hogy elszámolási vita vagy kielégítési igény esetén a vizsgálandó körülmények vonatkozásában az I.r. alperes által vezetett számlák, nyilvántartások és könyvek az irányadók. E kérdések nem a szerződés érvényessége vagy létrejötté vonatkozásában értékelhetők - nem a szerződés tárgyát, a feleket terhelő jogokat, kötelezettségeket határozzák meg - hanem kizárólag a már létrejött szerződés alapján a feleket terhelő kötelezettség teljesítésének időpontja ésösszege utólagos megállapításához nyújtanak technikai segítséget (Győri Ítéltábla Pf.II.20.095/2017/5/I.).

Az a szerződéses rendelkezés, amely szerint a pénzügyi intézmény a saját nyilvántartásai alapulvételével jogosult a fogyasztói tartozások kimutatására, és a szerződő felek az e kimutatás alapján készült közokiratba foglalt ténytanúsítványt tekintik irányadónak, nem minősül joghatályos tartozáselismerő nyilatkozatnak, ezért a bizonyítási terhet a fogyasztó számára hátrányosan nem változtatja meg, és nem korlátozza a fogyasztó jogszabályon alapuló igényérvényesítési lehetőségét sem, tehát nem tisztességtelen (1/2018. sz. Gazdasági Elvi Határozat).

A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az r.Pp.253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes a fellebbezési illetéket leróta, és az eredménytelen fellebbezése folytán az a terhén marad. Az r.Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján az ítéltábla az eredménytelenül fellebbező felperest kötelezte az I.r. alperes javára a 32/2003. (VII. 22.) IM. rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdése szerint megállapított, Áfát is magában foglaló ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

Győr, 2018. február 27.

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

. Molnár Andrea sk.. Sarmon Hedvig sk.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: kiadó